

«No fa falta ser ric per ser un filantrop»

JOAN CORTADELLAS

—¿Com arriba a la filantropia?

—El 80% de les institucions es creen perquè hi ha una necessitat en la família. Sóc mexicana i, després del terratrèmol del 1985, el meu marit i jo vam pensar que haurien quedat nens orfes i vam decidir fundar una casa llar. De nens orfes pel terratrèmol no en vam trobar, però sí molts nens en situació d'abandonament.

—¿Van crear una casa llar del no res?

—Era un moment de bonança econòmica, a Mèxic i a la nostra família.

—I vostè es va ficar de ple en la filantropia...

—El 2005, una de les famílies que ajudaven a mantenir la casa llar va decidir no seguir, i a més els nens ja eren adults. La casa llar va passar a formar part de l'YMCA, una insti-

tució britànica que neix durant la industrialització i que té representació en 160 països. A Mèxic té 125 anys, i el meu marit en va ser voluntari durant 30. Treballen amb una gran part de les comunitats vulnerables de Mèxic.

—¿S'ha de ser ric per ser filantrop?

—No. Li explico un cas real. Una mestra que havia anat a una xerrada sobre filantropia va arribar a casa seva i va dir als seus pares que estava molt contenta perquè dos nord-americans, Bill Gates i Warren Buffett, estaven fent molt pel món. «¿Què podem fer nosaltres pel món?», va preguntar. Els va convèncer perquè venguessin casa seva, que era enorme, i creessin dos comptes, un per viure ells i l'altre per ajudar al desenvolupament social.

Rosa Morales

Aquesta filantropa viu a cavall entre Mèxic i Barcelona. Diu que aquí només falta organitzar-nos i ser positius.

PER
Catalina
Gayà

—¿I a Espanya quin és el paper de la filantropia?

—Espanya ha passat diverses guerres i sap organitzar-se. Això els dona eines per afrontar el que està passant ara. Vostès són gent solidària. És cert que el recurs econòmic és elemental en qualsevol ajuda social, però el treball voluntari i en equip pot ajudar molt a desenvolupar la societat civil.

—Posi-me'n un exemple.

—A Gràcia, per exemple, hi ha un tant per cent elevat d'adults, i d'aquests segur que n'hi ha que pateixen depressió o ansietat a causa de la crisi. S'han de buscar alguns nuclis comunitaris que facin que aquestes persones es reunixin amb voluntaris preparats per ajudar-les a buscar sortides positives. És a dir, és important que la gent amb coneixement n'assessori d'altres i que la gent pensi positivament, que tregui la creativitat.

—¿Per què hi ha certs sectors de la societat que critiquen la filantropia?

—Als Estats Units hi ha crítiques a certes institucions, però com que molta gent hi participa la crítica es torna menys àcida. Si formes part d'alguna cosa, critiques menys perquè entens el sentit d'aquesta feina. Als Estats Units hi ha una espècie de lleialtat amb la seva pròpia comunitat. I saben que participant es tornen part d'alguna cosa que els dona sentit.

—¿Què ens falta aquí?

—Fins fa poc, Espanya estava molt bé, en la zona de confort, i aquesta zona no ens fa bé. És a dir, si l'ambient d'un carrer està bé, la gent no s'involucrarà. Ni tan sols ho farà si hi ha algun noi que necessita la comunitat.

—Li asseguro que ja no és així.

—I ara fa falta involucrar-se de veritat. Definir poblacions vulnerables i començar a treballar-hi, i també acostar-se a institucions que ja tenen programes o projectes.

—Vivim una crisi de credibilitat.

—I s'ha de començar de zero i ser creatius. A Londres, el Govern ha creat una societat que planteja una fórmula creativa: que les grans fortunes adormides al banc generin ajudes per al desenvolupament social. A Mèxic acabem d'obrir l'Institute of Charitable Giving, dirigit per Gerry Panas, que dona formació per professionalitzar el sector de la filantropia. ≡